

Arrest

nr. 255 385 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 25 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 maart 2021 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES .

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor verzoeker en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 maart 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Bij arrest nr. nr. 251 344 van 22 maart 2021 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dit beroep.

Op 16 maart 2021 legde de gemachtigde aan verzoeker een inreisverbod op voor drie jaar.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de pz Brussel West op 15/03/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : D;

voornaam : I;

geboortedatum : [...]1999

geboorteplaats : C.

nationaliteit : Guinee

In voorkomend geval, alias: D. I. B. °[...]1995

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 16/03/2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 31/07/2020 dat hem betekend werd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Hij geeft enkel aan een zus in België te hebben zonder verdere specificatie wat de relatie met haar is. Bovendien het feit dat de zus van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal via informatica fraude. (PV BR.20.L2.011521/2021 van de politiezone van Brussel West. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden en illegaal op het grondgebied te verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de rechten van verdediging en het recht te worden gehoord, van het beginsel “audi alteram partem”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7, 74/14, § 3, 1°, 3° en 4° en van de artikelen 74/11, 74/13 en 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet,

Hij licht het middel toe als volgt:

“En ce que,

Attendu que dans un arrêt du 31 janvier 2006 (C-503/03), la Cour de Justice des Communautés Européennes a rappelé sa jurisprudence constante en la matière, selon laquelle « le recours par une autorité nationale à la notion d'ordre public suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société (arrêts 36/75 du 28 octobre 1975 [Rutili, point 28 ; 30/77 du 27 octobre 1977 (Bouchereau, point 35, ainsi que C-482/01 et C-493/01 du 29 avril 2004 [Orfanopoulos et Oliverij, point 66] ». Elle a également rappelé que « l'existence d'une condamnation ne peut être ainsi retenue que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à cette condamnation font apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public (arrêts Bouchereau précité, point 28. et Calfa. C-348/96, du 19 janvier 1999, (...). point 24) ».

Que l'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980, porte que : « La durée, de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. [...]

Que les travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012, insérant l'article 74/11 dans la loi du 15 décembre 1980 précisent que « Lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale, l'article 11, § 2, de la directive [2008/115/CE du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier] ne fixe pas la durée maximale de l'interdiction. La directive impose toutefois de procéder à un examen individuel (considérant 6) et de prendre en compte "toutes les circonstances propres à chaque cas" et de respecter le principe de proportionnalité » (Doc. Pari. Ch., DOC 53, 1825/001, p. 23).

L'article 11 de la directive 2008/115/CE prévoit quant à lui que :

« 1. Les décisions de retour sont assorties d'une interdiction d'entrée :

- a) si aucun délai n'a été accordé pour le départ volontaire, ou
- b) si l'obligation de retour n'a pas été respectée.

Dans les autres cas, les décisions de retour peuvent être assorties d'une interdiction d'entrée.

2. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas et ne dépasse pas cinq ans en principe. Elle peut cependant dépasser cinq ans si le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale. [...]

Qu'il convient de rappeler que l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité administrative en vertu des diverses dispositions légales doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'expliciter les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet

Que dans un arrêt du 11 juin 2015 (C-554/13. Z. Zh. Contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie), la Cour de Justice de l'Union européenne a exposé, s'agissant de l'interprétation de l'article 7, § 4, de la directive 2008/115/CE, selon lequel « [...] si la personne concernée constitue un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale, les Etats membres peuvent s'abstenir d'accorder un délai de départ volontaire ou peuvent accorder un délai inférieur à sept jours », « qu'un Etat membre est tenu d'apprécier la notion de "danger pour l'ordre public", au sens de [cette disposition], au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un Etat membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115. Il convient toutefois de préciser qu'un Etat membre peut constater l'existence d'un danger pour l'ordre public en présence d'une condamnation pénale, même si celle-ci n'est pas devenue définitive, lorsque cette condamnation, prise ensemble avec d'autres circonstances relatives à la situation de la personne concernée, justifie un tel constat. [...] En outre, la simple suspicion qu'un ressortissant d'un pays tiers a commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national

peut, ensemble avec d'autres éléments relatifs au cas particulier, fonder un constat de danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115. dès lors que, ainsi qu'il découle du point 48 du présent arrêt, les États membres restent pour l'essentiel libres de déterminer les exigences de la notion d'ordre public, conformément à leurs besoins nationaux, et que ni l'article 7 de cette directive ni aucune autre disposition de celle-ci ne permettent de considérer qu'une condamnation pénale soit nécessaire à cet égard » (points 50 à 52). et conclu qu'« il convient de répondre à la première question que l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 doit être interprété en ce sens qu'il s'oppose à une pratique nationale selon laquelle un ressortissant d'un pays tiers, qui séjourne irrégulièrement sur le territoire d'un État membre, est réputé constituer un danger pour l'ordre public au sens de cette disposition, au seul motif que ce ressortissant est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte » (point 54).

Qu'« il convient de considérer que la notion de 'danger pour l'ordre public', telle que prévue ci l'article 7, paragraphe 4, de ladite directive, suppose, en tout état de cause, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, l'existence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société (voir, par analogie, arrêt Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, point 33 et jurisprudence citée). Il s'ensuit qu'est pertinent, dans le cadre d'une appréciation de cette notion, tout élément de fait ou de droit relatif à la situation du ressortissant concerné d'un pays tiers qui est susceptible d'éclairer la question de savoir si le comportement personnel de celui-ci est constitutif d'une telle menace. Par conséquent, dans le cas d'un ressortissant qui est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte, figurent au nombre des éléments pertinents à cet égard la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission » (points 59 à 62), la Cour a considéré que « que l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 doit être interprété en ce sens que, dans le cas d'un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un Etat membre qui est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte, d'autres éléments, tels que la nature et la gravité de cet acte, le temps écoulé depuis sa commission, ainsi que la circonstance que ce ressortissant était en train de quitter le territoire de cet Etat membre quand il a été interpellé par les autorités nationales, peuvent être pertinents dans le cadre de l'appréciation de la question de savoir si ledit ressortissant constitue un danger pour l'ordre public au sens de cette disposition. Dans le cadre de cette appréciation, est également pertinent, le cas échéant, tout élément qui a trait à la fiabilité du soupçon du délit ou crime reproché au ressortissant concerné d'un pays tiers » (point 65).

Qu'il convient de tenir compte de l'enseignement de l'arrêt de la Cour de Justice dans l'application des dispositions relatives à l'interdiction d'entrée.

Qu'en fondant le constat selon lequel le requérant représente une menace pour l'ordre public, sur la seule base de suspicion de fraude informatique, la partie adverse n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision en fait, au regard de l'article 74/11, § 1 de la loi du 15 décembre 1980, et de l'interprétation qui doit en être faite, à la lumière de la jurisprudence susmentionnée de la CJUE. Il appartient donc à la partie adverse, en vue d'apprécier si le requérant constitue un danger pour l'ordre public, de prendre en considération « tout élément de fait ou de droit relatif à sa situation », tels que la nature et la gravité des faits commis, et le temps écoulé depuis leur commission, ce qui ne ressort pas de la décision querellée. Dans ce cadre, l'impact social des faits aurait également dû être mis en balance avec la nature de fait, et l'absence de condamnation.

Que force est de constater que, dans cette motivation, la partie défenderesse s'est dispensée d'apprécier de quelle manière le comportement personnel du requérant représenterait une « menace réelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société », se contentant à cet égard de renvoyer au PV pour fraude informatique rédigée par la police de Bruxelles.

Qu'en délivrant au requérant une interdiction d'entrée de trois ans sur la base de cette seule considération, sans indiquer en quoi son comportement personnel constituait une menace réelle, actuelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société à la date de la prise de la décision attaquée, la partie adverse a méconnu l'article 74/11 § 1er de la loi du 15 décembre 1980.

Que la partie adverse ne démontre pas que la décision querellée a été motivée, non uniquement par la suspicion de fraude informatique, mais également par l'appréciation de la menace réelle, actuelle et suffisamment grave que son comportement fait courir pour l'ordre public ;

Que le projet de lois, 2215 et 2216, législature 54, janvier 2016 stipule :

« Lorsque l'office des étrangers envisagera de mettre fin au séjour pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale, elle devra vérifier, au cas par cas, si la menace que représente l'intéressé est suffisamment grave pour pouvoir le faire, eu égard à son statut de séjour. A cette fin, tous les éléments pertinents, défait et de droit, devront être pris en considération. Différents facteurs peuvent ainsi influencer sur la gravité de la menace, tels que la nature ou l'ampleur des faits, la nature et la gravité des sanctions encourues ou prononcées, le contexte juridique et/ou politique dans lequel ces faits s'inscrivent, tant au niveau national qu'international, le statut de la victime, le degré de responsabilité ou d'implication de l'intéressé, son statut social ou professionnel de l'intéressé, sa tendance à la récidive ou à maintenir son comportement, le *modus operandi* etc. »

Que ce projet permet aussi de clarifier les notions d'ordre public ou de sécurité nationale qui sont reprises directement des directives européennes. Elles s'interprètent conformément à la jurisprudence de la Cour de Justice. Ainsi, l'Ordre public peut couvrir la condamnation pour infraction grave. Selon la Cour de Justice, la notion d'ordre public implique l'existence d'une menace suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société, tant la sécurité intérieure et extérieure de l'Etat.

Que la décision de la partie adverse laisse entrevoir qu'aucun de ces éléments prévus par le Législateur n'a été pris en compte dans l'analyse de ce cas.

Que l'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980, est libellé comme suit :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

- 1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou ;
- 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

De la violation du droit à être entendu

Attendu qu'il ressort de l'arrêt de la Cour de justice de l'Union européenne CI 16/13 du 5 novembre 2014, que le droit d'être entendu fait partie intégrante du respect des droits de la défense, lequel constitue un principe général du droit de l'Union, le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46), elle précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union ou la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise à pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu [...] [...] il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. [...] » (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjida, points 34, 36-37 et 59).

Que le Conseil d'Etat a relevé, dans son arrêt n° 230.257 du 19 février 2015, que « Selon la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjida, point 34).

Qu'en égard à la finalité de ce principe général de droit, l'autorité compétente doit, pour statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, recueillir des renseignements

nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier, (dans le même sens : C.E, 19 février 2015, n° 230.257).

Que ce droit d'être entendu est applicable en l'espèce dans la mesure où les trois conditions cumulatives prévues par la Cour de justice sont réunies. En effet, premièrement, la décision entreprise lui cause grief dans la mesure où elle la contraint à quitter le territoire alors qu'il y séjourne depuis 2017, il est bien intégré dans notre société et à tisser des liens qui rentrent dans le cadre de l'article 8 de la CEDH.

Que la décision entreprise constitue la mise en œuvre du droit européenne dans la mesure où il s'agit d'une décision de retour au sens de la directive 2008/115/CE.

Que le respect du droit d'être entendu aurait pu conduire à la prise d'une décision différente dans la mesure où le requérant invoque des éléments relatifs à sa situation personnelle, notamment : l'existence d'une vie familiale en Belgique avec, sa sœur. Madame Diallo Aye. Il vit effectivement avec elle et les enfants de cette dernière.

Que la partie adverse n'a pas donné au requérant l'occasion de faire valoir son point de vue de manière utile et effective.

Que le droit d'être entendu en tant que principe général du droit de l'Union Européenne, impose à la partie adverse de donner la possibilité au requérant de faire valoir son point de vue et sa situation personnelle.

Que dans le cas d'espèce, le requérant s'exprime en Peul. Tous les contacts précédents entre le requérant et la partie adverse, notamment dans le cadre de la demande d'asile ont eu lieu en Peul.

Qu'il ressort du dossier administratif qu'aucun interprète n'a été désigné afin de permettre au requérant de s'exprimer en connaissance de cause. La partie adverse devait s'assurer que le requérant fasse part de ses observations dans une langue où il est capable de s'exprimer correctement.

Qu'en l'occurrence, il ne ressort nullement du dossier administratif que la partie adverse aurait invité le requérant à faire valoir, avant la prise de la décision entreprise, des éléments relatifs à sa situation personnelle.

Que si cette possibilité lui avait été donnée, le requérant aurait fait valoir, notamment qu'il a une sœur chez qui il vit.

Que si la partie adverse avait respecté le principe « audi alteram partem » et le devoir de soin et minutie, ou à tout le moins garanti un effet utile à ces principes, elle aurait été informée de la situation familiale du requérant.

Qu'il a été jugé que « la circonstance que le requérant a été entendu par les services de police, lors de son contrôle, ne peut suffire à élever ce constat dans la mesure où le rapport administratif résultant de ce contrôle ne peut nullement être assimilé à une procédure ayant respecté le droit d'être entendu, en ce qu'il ne ressort pas dudit document que le requérant a été informé de l'intention de la partie défenderesse de lui délivrer un ordre de quitter le territoire et qu'il a pu valablement faire valoir ses observations à cet égard. En effet, il ne ressort nullement des mentions figurant dans le document susmentionné que le requérant a été interrogé sur les éléments relatifs à sa vie privée et familiale dans la mesure où ledit document a été rédigé suite à l'interpellation du requérant dans le cadre d'un contrôle suite aux « renseignements de la part de la Commune de Frameries ».

Que toutefois, force est de constater que le requérant a fait part, lors de ce contrôle, de la présence de sa sœur et de ses neveux en Belgique, en telle sorte que la partie adverse ne pouvait ignorer qu'il existait des éléments pouvant constituer une vie privée et familiale.

Qu'en ne donnant pas au requérant la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, la partie adverse a méconnu son droit d'être entendu, en tant que principe général de droit.

Que l'article 74/13 prévoit que « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Qu'il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances.

Que le caractère irrégulier du séjour ne peut suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs ne soient également pris en compte, en manière telle que la partie adverse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation.

Que pourtant, la motivation de l'acte attaqué ne laisse pas apparaître que le ministre ou son délégué ont tenu compte de la vie familiale du requérant et que la partie adverse ne tient aucunement compte des éléments propres à sa situation, la vie de famille qu'il mène en Belgique.

Qu'il incombait à la partie adverse de tenir compte de l'ensemble des circonstances de fait de la situation du requérant avant de prendre une mesure d'éloignement à son encontre.

S'agissant de la violation de l'article 8 de la Convention Européenne des droits de l'homme combinée à l'article 74/13 de la Loi du 15 décembre 1980

Attendu que prévoit ce qui suit : « il ne peut y avoir une ingérence de l'autorité publique dans l'exercice de ce droit pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Que l'article 74/13 de la Loi du 15 décembre 1980 stipule que « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Que les obligations de l'article 8 de la CEDH combinées à l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980, obligent l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance (CCE 16 décembre 2015, n°158 699).

Que le requérant a des nombreuses attaches particulières en Belgique, car son noyau familial y est installé : sa sœur et ses neveux qui sont les seuls membres de sa famille vivent dans le Royaume. Le requérant n'a plus des liens avec son pays d'origine. Le requérant a tissé en Belgique des réels liens sociaux : il y habite depuis 4 ans. Il y a donc établi une vie privée au sens de l'article 8, laquelle englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables (voir, mutatis mutandis, l'arrêt Niemietz c. Allemagne du 16 décembre 1992, série A no 251-B, p. 33, par. 29). Partant, l'interdiction d'entrée de 3 ans s'analyse en une ingérence dans le droit de celui-ci au respect de sa vie privée et familiale.

Que ce droit au respect de la vie familiale fait peser sur l'Etat l'obligation d'agir de manière à permettre aux intéressés de mener une vie familiale normale et de développer des relations effectives.

Que le requérant vit en Belgique avec sa sœur et les enfants de cette dernière. En l'espèce, l'Etat belge n'agit pas dans le sens de permettre au requérant d'entretenir une relation avec sa famille, et à tous les intéressés de mener une vie familiale normale.

Que soumettre le requérant à une interdiction d'entrée de 3 ans, alors que la seule famille qu'il a vit en Belgique, relève d'une ingérence dans le droit au respect de la vie privée protégé par l'article 8 de la CEDH.

Qu'il en résulte que la décision querellée a été prise en violation de l'article susmentionné.

Quant à la demande de suspension et au risque de préjudice grave difficilement réparable

Attendu que, en vertu de ce qui vient d'être exposé, l'illégalité de la décision attaquée est établie.

Que cette décision entreprise si elle est exécutée va infailliblement causer une rupture familiale dans la mesure où le requérant sera condamné à vivre loin de ses proches.

Que le préjudice qui en résulterait pourrait difficilement être réparé.

Que l'exécution de la décision attaquée serait donc dommageable à plusieurs égards pour le requérant.

Que la violation par la partie adverse, d'un droit fondamental dans le chef du requérant constituerait sans conteste un préjudice grave difficilement réparable.

Que de ce fait, le risque d'un tel préjudice en cas d'exécution de la décision attaquée est établi.

Que le requérant est fondé à solliciter la suspension de la décision attaquée;”

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet steunt op artikel 7 van de Vreemdelingenwet en ook geen bevel om het grondgebied te verlaten is. Bijgevolg kan verzoeker niet op dienstige wijze een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet aanvoeren.

In het eerste onderdeel geeft verzoeker eerst een theoretische uiteenzetting over de invulling die het Hof van Justitie geeft aan het begrip “openbare orde” en over de voorbereidende werken aangaande artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarbij voor het bepalen van de duur van het inreisverbod moet rekening gehouden worden met alle omstandigheden eigen aan de zaak en waarbij het proportionaliteitsbeginsel moet gerespecteerd worden. Verzoeker licht ook in theorie de formele motiveringsplicht toe. Vervolgens citeert verzoeker uitgebreid uit het arrest Z. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie van 11 juni 2015, C-554/13 aangaande de uitlegging van artikel 7, § 4 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn). Verzoeker meent dat met de richtlijnen van het Hof van Justitie moet rekening gehouden worden bij de toepassing van bepalingen die betrekking hebben op het inreisverbod. Verzoeker meent dat de gemachtigde door te stellen dat verzoeker een gevaar betekent voor de openbare orde, louter omwille van informaticafraude, de beslissing niet op een afdoende wijze heeft gemotiveerd in het licht van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet en in het licht van de door hem geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie. Volgens verzoeker had de gemachtigde moeten rekening houden met elk element in feite en rechte dat betrekking heeft op de situatie, zoals de aard en ernst van de feiten, de tijd die is verstreken sedert het plegen ervan, hetgeen niet blijkt uit de bestreden beslissing. In dat kader had de gemachtigde ook moeten rekening houden met de sociale impact van de feiten en dat alles in de balans moeten leggen met de aard van de feiten en de afwezigheid van een veroordeling. De gemachtigde heeft echter geen uitspraak gedaan op welke wijze het gedrag van verzoeker een reële en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving en heeft louter naar het PV voor informaticafraude van de Brusselse politie verwezen. Hij heeft hierdoor artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

- 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3 Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt bekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

In casu moet vooreerst opgemerkt worden dat uit voormeld artikel blijkt dat voor het opleggen van een inreisverbod het kan volstaan dat aan verzoeker een beslissing tot verwijdering werd opgelegd waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

In casu heeft de gemachtigde hiervan toepassing gemaakt en verzoeker betwist niet dat er hem een beslissing tot verwijdering werd opgelegd waarbij geen enkele termijn is toegestaan voor vrijwillig vertrek. Evenmin betwist hij dat een eerdere verwijderingsbeslissing niet uitgevoerd werd. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker inderdaad op 16 maart 2021 een beslissing tot verwijdering werd opgelegd waarvoor geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing heeft verzoeker enkel een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, die werd verworpen door de Raad.

Waar verzoeker thans een betoog ontwikkelt in het licht van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de termijn voor een bevel om het grondgebied te verlaten en in welke gevallen een verkorte of geen termijn mogelijk is, kan hij dat thans niet dienstig meer aanvoeren. De bestreden beslissing is immers niet de verwijderingsmaatregel, maar wel het inreisverbod. Bijgevolg kan verzoeker ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van 11 juni 2015, Z. Zh. T. de Staatssecrateris voor Veiligheid en Justitie aangezien dit arrest juist een uitlegging geeft aan artikel 7, § 4 van de Terugkeerrichtlijn, dat werd omgezet in artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker meent dat de gemachtigde door te stellen dat verzoeker een gevaar betekent voor de openbare orde, louter omwille van informaticafraude, de beslissing niet op een afdoende wijze heeft gemotiveerd in het licht van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet en in het licht van de door hem geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie, kan de Raad niet volgen. Uiteindelijk moet de gemachtigde voor het bepalen van de duur van het inreisverbod enkel rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Er blijkt eveneens volgens die bepaling dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan opgelegd worden, “indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”. In casu heeft de gemachtigde echter maar een inreisverbod opgelegd van 3 jaar. Hij heeft dus niet geacht dat er een inreisverbod van meer dan vijf jaar moest opgelegd worden omwille van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De gemachtigde moest aldus niet in detail nagaan of het gedrag van verzoeker een reële en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving aangezien hij zich niet heeft gesteund op een dergelijk gevaar om een langdurig inreisverbod op te leggen van meer dan vijf jaar. De gemachtigde heeft louter het element dat er een PV werd opgemaakt in hoofde van verzoeker in het kader van informaticafraude meegenomen als “specifieke omstandigheid eigen aan het geval”. Bovendien blijkt dit te gaan om een zeer actueel opgesteld PV dat betrekking heeft op actuele feiten. Men kan niet redelijkerwijs ontkennen dat dit een specifieke omstandigheid is, eigen aan het geval en dat de gemachtigde dit gegeven, samen met de overige elementen die uit het gehoorverslag naar voor zijn gekomen (zoals enkel een meerderjarige zus met haar gezin in België,

geen eigen minderjarige kinderen, geen medische problemen) mocht in overweging nemen voor het bepalen van de duur. Op grond van die omstandigheden eigen aan het geval heeft de gemachtigde geoordeeld dat een duur van drie jaar proportioneel is. De Raad is van oordeel dat de gemachtigde hiermee geen schending heeft begaan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, noch van de door verzoeker aangehaalde rechtsbeginselen, zoals het zorgvuldigheidsbeginsel en het voorzichtigheidsbeginsel. De gemachtigde heeft hierbij ook geen manifeste appreciatiefout gemaakt en heeft zowel de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod als het bepalen van de duur ervan in de beslissing afdoende gemotiveerd in het licht van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

In het tweede onderdeel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht. Verzoeker geeft vooreerst een theoretisch exposé over de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het hoorrecht.

Verzoeker stelt dat het respect voor het hoorrecht had aanleiding kunnen geven tot een andersluidende beslissing, aangezien hij elementen met betrekking tot zijn persoonlijke relatie had kunnen inroepen, nl. het familieleven dat hij heeft met zijn zus Mw. D.A. Hij woont immers bij haar en haar kinderen. Verzoeker meent dat hij niet de gelegenheid heeft gehad op nuttige en effectieve wijze voor zijn belangen op te komen waardoor het hoorrecht is geschonden. Verder stipt verzoeker aan dat hij zich uitdrukt in het Peul en dat alle vorige contacten tussen verzoeker en verweerder, bv. in het kader van de internationale beschermingsprocedure, hebben plaatsgevonden in het Peul. Hij wijst erop dat geen tolk werd aangesteld voor dit gehoor om verzoeker toe te laten zich uit te drukken met kennis van zake. De gemachtigde had er volgens verzoeker moeten over waken dat hij zich had kunnen uitdrukken in een taal waarin hij dat op een correcte wijze kan. Opnieuw stelt verzoeker dat, indien hij die mogelijkheid zou gekregen hebben, hij zou gewezen hebben op het feit dat hij bij zijn zus leeft. Verzoeker stelt evenwel zelf dat hij tijdens zijn gehoor gesproken heeft over zijn zus en zijn neefjes, zodat de gemachtigde zijn privé- en gezinsleven niet kon negeren.

De Raad kan zich aansluiten bij de theoretische uiteenzetting van verzoeker over het hoorrecht, wel met dien verstande dat thans geen bevel om het grondgebied te verlaten ter beoordeling voorligt. Hoe dan ook is het hoorrecht ook van toepassing op het inreisverbod. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker wel degelijk is gehoord voor de bestreden beslissing en dit zowel daags voor het nemen van de bestreden beslissing (15/3/21), als op de dag van het nemen van de bestreden beslissing (16/3/21). Hij volgt verzoeker dan ook niet waar hij stelt dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde verzoeker heeft uitgenodigd om, voor het nemen van de bestreden beslissing, zijn standpunt kenbaar te maken over elementen die betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie. De Raad volgt ook niet dat het principe “audi alteram partem” niet gerespecteerd zou zijn, evenals de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing verwijst ook uitdrukkelijk naar dit gehoor en de gemachtigde blijkt ook in de beslissing rekening gehouden te hebben met de verklaring van verzoeker dat hij een zus in België heeft. De gemachtigde stelt hierover: *“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Hij geeft enkel aan een zus in België te hebben zonder verdere specificatie wat de relatie met haar is. Bovendien het feit dat de zus van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8 §1 van het EVRM [...]”*. Hieruit blijkt dat verzoeker in zijn betoog niet kan gevolgd worden waar hij stelt dat indien hij gehoord zou geweest zijn, de beslissing mogelijks anders zou zijn geweest. Het enige element waar verzoeker op wijst, is het bestaan van zijn familiaal leven met zijn zus in België, maar er blijkt uit de beslissing dat de gemachtigde dit wist en hiermee rekening heeft gehouden.

Verder stipt verzoeker ook aan dat hij zich uitdrukt in het Peul. Hij wijst erop dat geen tolk werd aangesteld voor dit gehoor om verzoeker toe te laten zich uit te drukken met kennis van zake. De gemachtigde had er volgens verzoeker moeten over waken dat hij zich had kunnen uitdrukken in een taal waarin hij dat op een correcte wijze kan. Opnieuw stelt verzoeker dat, indien hij die mogelijkheid zou gekregen hebben, hij zou gewezen hebben op het feit dat hij bij zijn zus leeft. De Raad heeft echter al vastgesteld dat de gemachtigde met de zus van verzoeker heeft rekening gehouden. Het citaat waarnaar verzoeker verwijst uit een arrest, kan in casu dan ook niet toegepast worden omdat blijkens de bestreden beslissing en blijkens de gehoren van 15 en 16 maart 2021 verzoeker thans wel werd ondervraagd over zijn privé- en familieleven. Verzoeker erkent dit trouwens zelf want hij wijst erop dat hij tijdens de politiecontrole melding heeft gemaakt van zijn zus in België. Er blijkt overigens uit beide gehoren van 15 en 16 maart 2021 dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van de kinderen van zijn zus, zodat het verweerder niet kan worden kwalijk genomen dat er niet over de kinderen van zijn zus is

gemotiveerd. Er blijkt ook niet dat de afwezigheid van een tolk "Peul" aanleiding heeft gegeven tot een problematisch gehoor. Zoals verweerder in de nota aanstipt, werd het gehoor van 16 maart afgenomen in het Frans. Er blijkt uit de "begeleidingsfiche tot verwijdering" van 16 maart 2021, die zich in het administratief dossier bevindt, dat verzoeker heeft verklaard dat Peul zijn moedertaal is, maar dat hij ook Frans en Soussou spreekt. Bijgevolg kon de gemachtigde ervan uitgaan dat een onderhoud in het Frans geen problemen zou stellen. Er blijken ook geen problemen uit de verslagen van die gehoren. Anders dan verzoeker evenwel vervolgt, kan de Raad niet aannemen dat de gemachtigde de elementen in het licht van zijn privé- en familielevens heeft genegeerd.

Verder wijst verzoeker op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij citeert de bepaling, die betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel en zegt dat ook al moet de gemachtigde soms op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, dan nog dit niet gaat om een verplichting die automatisch in elke situatie toepassing vindt. Volgens verzoeker blijkt niet dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met de zijn familielevens, noch met elementen eigen aan zijn situatie, zijnde het familieleven dat hij heeft in België.

In het laatste onderdeel voert verzoeker opnieuw de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Het onderdeel van het middel op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en op grond van artikel 8 van het EVRM wordt gezamenlijk behandeld.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven,

veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het familieleven, verwijst verzoeker naar zijn zus en haar kinderen. Er blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen andere meerderjarige verwanten. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen andere meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Zoals de gemachtigde terecht motiveert, geeft verzoeker geen verdere specificatie van zijn afhankelijkheidsverhouding met zijn zus. In het verzoekschrift licht hij die evenmin verder toe. Bijgevolg heeft verzoeker niet aangetoond dat er tussen hem en zijn zus bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan, anders dan de normale affectieve banden. Hij toont ook geen afhankelijkheidsverhouding tussen hem en de kinderen van zijn zus aan. Er blijkt ook uit het stuk 3 "certificat de composition de menage" dat verzoeker gevoegd heeft bij het verzoekschrift in de UDN-procedure tegen de bijlage 13septies, dat de echtgenoot van verzoeker zijn (half)zus in België op hetzelfde adres woont. Het feit dat verzoeker stelt dat hij woont bij zijn (half)zus houdt niet in dat hieruit een voldoende band van afhankelijkheid kan worden afgeleid. Bijgevolg kan geen beschermingswaardig familieleven worden aangenomen tussen verzoeker en zijn zus of tussen verzoeker en de kinderen van zijn zus. Indien geen beschermingswaardig gezins- of familieleven kan aangenomen worden, diende de gemachtigde ook niet over te gaan tot een belangenafweging.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. De Raad moet erop wijzen dat thans geen verwijderingsbeslissing voorligt, maar een inreisverbod.

De artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet zijn bijgevolg niet van toepassing en verzoeker kan er dus niet dienstig de schending van aanvoeren.

Ten overvloede blijkt dat verzoeker in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wederom verwijst naar zijn familieleven met zijn zus en haar kinderen. Supra werd al vastgesteld dat verzoeker niet kan gevolgd worden dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met zijn familieleven aangezien de gemachtigde er zelfs uitdrukkelijk over heeft gemotiveerd, ook in het inreisverbod. De Raad is ook van oordeel dat de gemachtigde hiermee op afdoende en zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden, zowel in het licht van artikel 8 van het EVRM, als in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod moet rekening gehouden worden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval.

Evenmin blijkt een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel. Een manifeste beoordelingsfout kan de Raad ook niet aannemen.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES